

добрѣ направили, нѣ само не се знае до кога ще сжтѣхни; защото времето не е до тамъ още насърчително, а ти си примъччахж. Зарадвани отъ сполуката си, горнитѣ слѣдъ една малка почивка, отправихж се къмъ селото си, дѣто дѣдо Доно, като ме позадържа още малко, каза ми: „хайдѣ учителю да си идимъ вждѣ село; защото ти тая нощъ та нѣмаше въ село, ний му ядохме попарата отъ черкезитѣ, които искахж да нападнатъ, обиратъ и запалятъ селото ни; да си тръгнемъ да видимъ людистѣ, какво мислятъ и що ще да правятъ.“ Казовамъ му, че и азъ това искамъ, защото цѣла нощъ не съмъ спалъ, щото единъ кракъ-пѣ-напрѣдъ да си ида да се поотморя, дѣто най-послѣ тръгнахме и пристигнахме въ селото си, като се раздѣлихме, той къмъ домашнитѣ си отиде, а азъ къмъ училището.

Като влѣзвамъ още въ селото и съгледахъ движение на людистѣ насамъ пататъкъ, безъ да знамъ положително нѣщо за страхтъ на прѣминалата нощъ, освѣнъ загатнованieto на дѣда Доно, което още не вѣровахъ така както трѣбова, като го считахъ за просто едно черкезско опитване, както и пѣ-напрѣдъ за плѣчка. Нѣ като влѣзохъ въ срѣдъ село и приближихъ до църковний дворъ и училището, останахъ смаенъ и зачуденъ отъ многото народъ на ближнитѣ села мжжие, жени и дѣчурлига, които бѣхж се стекли като на безопасно мѣсто тамъ. Распитвамъ причината на всичко това и се увѣрихъ че дѣйствително нея нощъ черкезитѣ нападнали откъмъ станцията источната страна на селото, нѣ будната нощна стража, която бѣше нагласилъ Дипю П. Маникя, сполучила да угадѣ и съзрѣ на ясната мѣсячина враговетѣ които се нагласили да нападнатъ, нѣ съ гръмновение на нѣколко пушки могли да ги въспрятъ, като ги увѣрили, че тукъ будното българско око не спи и стои да нази милото си драго бащино огнище. Ти като видѣли, че пушкитѣ имъ не биели много на далечъ, впушатъ още къмъ селото, нѣ испомежду селянетѣ гръмнова една картинка, която била внесена отъ Казанлъшката битка тайно въ селото отъ младитѣ, що бѣхж ходили съ кирия пѣ-прѣди и като приближавала съ коршумитѣ си чер-